

ARTKOLIK SAYI 7 son.indd 56-57

ERKUT TERLİKSİZ

Röportaj: Cemreyaz ILGAZ Fotoğraf: Omur Erdem ODUNCULAR

Grafik tasarımcı ve illüstratör Erkut Terliksiz, Mimar Sinan Üniversitesi Grafik Tasarım bölümünden mezun olduktan sonra kariyeri boyunca uluslararası sanat alanlarında solo ve grup sergilerinde işlerini sergiledi. 2011'de Saatchi Gallery'de "Confessions of Dangerous Minds" grup sergisinde de yer aldı. Galata'daki atölyesinde sohbet etme fırsatı bulduğumuz Erkut Terliksiz, alternatif yöntemlerle ürettiği eserleriyle de dikkat çeken isimlerden...

57

3/16/16 11:52 AM

Rabbit Hole II (2015)

Grafik tasarımcı ve illüstratör olarak yolculuğunuzu biraz anlatır mısınız?

1978 Adana doğumluyum. Liseyi Adana'da okudum. Üniversitede İstanbul'a, Mimar Sinan'a geldim. Mimar Sinan Ün. Grafik Bölümü'ne dereceyle girdim. Orada değerli hocalarla çalıştım; Yurdaer Altıntaş, Bülent Erkmek, Haluk Tuncay... Haluk Tuncay sayesinde illüstrasyona geçiş yaptım, kavramları illüstrasyonla daha kolay anlatabildiğimi keşfettim. Bu tasarım sürecimi etkiledi. Okul da, hocalar da destekledi ve ben bir şekilde farklı tarzlar deneyerek, kendi dilimi oluşturmaya çalıştım. Öğrenciyken, Esen Karol'la

tanıştım. Esen Karol DeneySEL Tasarım dersimize giriyordu. Orada deneysel olmayı, hataları sevmeyi öğrendim. Hatalar tasarım sürecimin vazgeçilmezi oldu. Kendisi, Devlet Tiyatroları'nın tasarımlarını yapıyordu. Çocuk Tiyatroları'nın afiş tasarımları da öğrencilerine brief olarak vermişti. Benim işlerim seçilince Devlet Tiyatroları'na afiş yapmaya başladım, çok değerli hocamız Esen Karol'la tanışmamız böyle oldu. Sonra bir dönem de reklam ajansı hayatım oldu. Reklam ajansından önce, daha okuldayken Grafist'in bütün afişlerini yaptım, hatta o sene İtalyan tasarımcı Massimo Pitis bizim okula gelmişti, çok sevdi birbirimizi, bana iş

teklif etti, Milano'da Landor'da kreatif direktördü. Fakat adam Berlusconi'den sıkılmış, köye gidip çocuk yapma kararı almış. Benim Milano isim iptal oldu, ama şu işe yaradı; o ara Abitare'nin de tasarım editörüydü Massimo Pitis. Benimle bir röportaj yaptı, Abitare'de öğrenciyken yaptığım işlerim yayımlandı. O da sonrasında İngiltere'de işime yaradı. Massimo'nun sayesinde Neville Brody'nin ofisine girip çıktım staj gibi. Sonrasında RPM'de çalışmaya başladım. Paul McMillan'ın enjin tasarım bilgisi ve yol göstermesiyle İstanbul Modern'in bütün kurumsallığını yapmaya başladım. Reklam ajansında tasarımcı olarak çalışmak çok heyecan vericiydi. Sonrasında bir çok global ajanslarla reklam kampanyaları yapıp yurtiçi, yurtdışı ödülleri aldık.

Sanatsal yaklaşımınızı tanımlar mısınız?

Resim yaparken, beklenmedik kazalardan (ya da bilinçli yıkımlardan) sezgisel hikayeler yaratmayı seviyorum. Karşıma çıkan formlar, yüzeyde bıraktığım izler ve lekeler, bilinçaltımı tetikleyen farklı kapılara açılıyorlar. Kimi zaman yaptığım resmin seyrini değiştiriyor ve hatta yeni bir kreatif süreç başlatıyor ki, bu da aslında işin gidişatını etkileyerek benim için yeni bir yoğunlaşma durumunu başlatıyor. Var olan bütün estetik ve güzellik anlayışını birden tersine dönüştürecek olan bu yıkım beklenmedik ve sinsi bir şekilde oluyor, resimdeki güzellik anlayışının tekrar gözden geçirilmesini sağlıyor. Son birkaç yıldır kullanılmayan, atılmış mobilya, ahşap vb. malzemeleri topluyorum. Bu tip malzemelerin "kusurluluğu" benim bir sonraki hareketimi şekillendirebiliyor. Başladığım işin, beklenmedik, bambaşka bir noktada bitmesini seviyorum.

Son yıllarda grafik tasarım hakkındaki düşüncelerinizi mücadeleye sevk eden bir proje veya bir kimse oldu mu?

GMK grafikerler meslek kuruluşu çok sıkı çalışıyor. Harika işler yapıyorlar. Sonsuz destekliyorlar.

Monster Tamer IV (2015)

58

59

ARTKOLIK SAYI 7 son.indd 58-59

3/16/16 11:52 AM

Sürreal çalışmalar uçsuz bucaksız bir hayal dünyası ve renkli bir bilinçaltından çıkıyor genelde. Siz nedüünüyorsunuz, sizin eserleriniz de bunların birer ürünü mü?

İnsan, ruhun parçasıdır... 1970'lerde kuzey Avustralya'da. Muhibiri olan aborjinler ile birlikte bir etnograf, sahada çalışıyormuş. Bir keresinde çok güzel kaya resimlerine sahip bir kaya sığınağına varmışlar. Ancak resimler kaybolmaya silinmeye başlamış. Aborjinler resimlerin silinmeye yüz tuttuğunu görünce çok üzölmüşler. O bölgede, resimleri rötuşlama geleneği söz konusu. Defalarca. Aborjin böylece, oturup resimleri rötuşlamaya başlamış. Etnograf, tüm batılıların soracağı soruyu yöneltmiş. "Neden resim yapıyor-sun?" Aborjin'in yanıtı rahatsızlık vericiymiş. Çünkü "resim yapmıyorum" diye cevaplamış: "Şu anda resim yapan, ruhun eli..."

Yaşadığınız her geçen andan bir hikaye çıkar mı? Yoksa üzerinde çok büyük zamanlar harcıyor musunuz?

Hikayeler de aynı hayattaki rastlantılar gibi. Bazen bir anda karşına çıkıyor, kimi zaman da o karşılaşma için birkaç sene çalışmam gerekiyor. Plan yapmayı sevmiyorum. Planlanmış tasarlanmış sanat bana keyif vermiyor.

Çağdaş sanatın içinde olan biri olarak sürrealizmle ilgili size heyecan veren ve size etkileyen şeyler nelerdir?

Hiçbir şey kesin ve gerçek değil! Bu yeterince heyecan verici...

Türkiye'de sanat alanında duyulan en büyük ihtiyacın özgürlük olduğunu belirtmişsiniz. Kısıtlamaların yaratıcılığı ne şekilde etkilediğini düşünüyorsunuz?

Ruhun beslenmesi lazım, müzikle, sinemayla, tiyatroyla,

operayla, fotoğrafla, resimle. Bir toplumda özgür düşünce-bilme yetisi gelişmedikçe ve özgürlüğe sınırlar kondukça, kısıtlandıkça bırakın sanat üretmeyi, karanlıkta körebe oynarız...

"Hunger" serginizde malzeme olarak sokaktan bulduğunuz eşyaları kullandınız. Ahşap kapılar, yırtık tuvaler, kutular... Düz beyaz yüzeyi sıkıcı bulanlardansınız. Alışılmışın dışında malzeme tercihleriniz seyirci tarafından nasıl karşılanıyor?

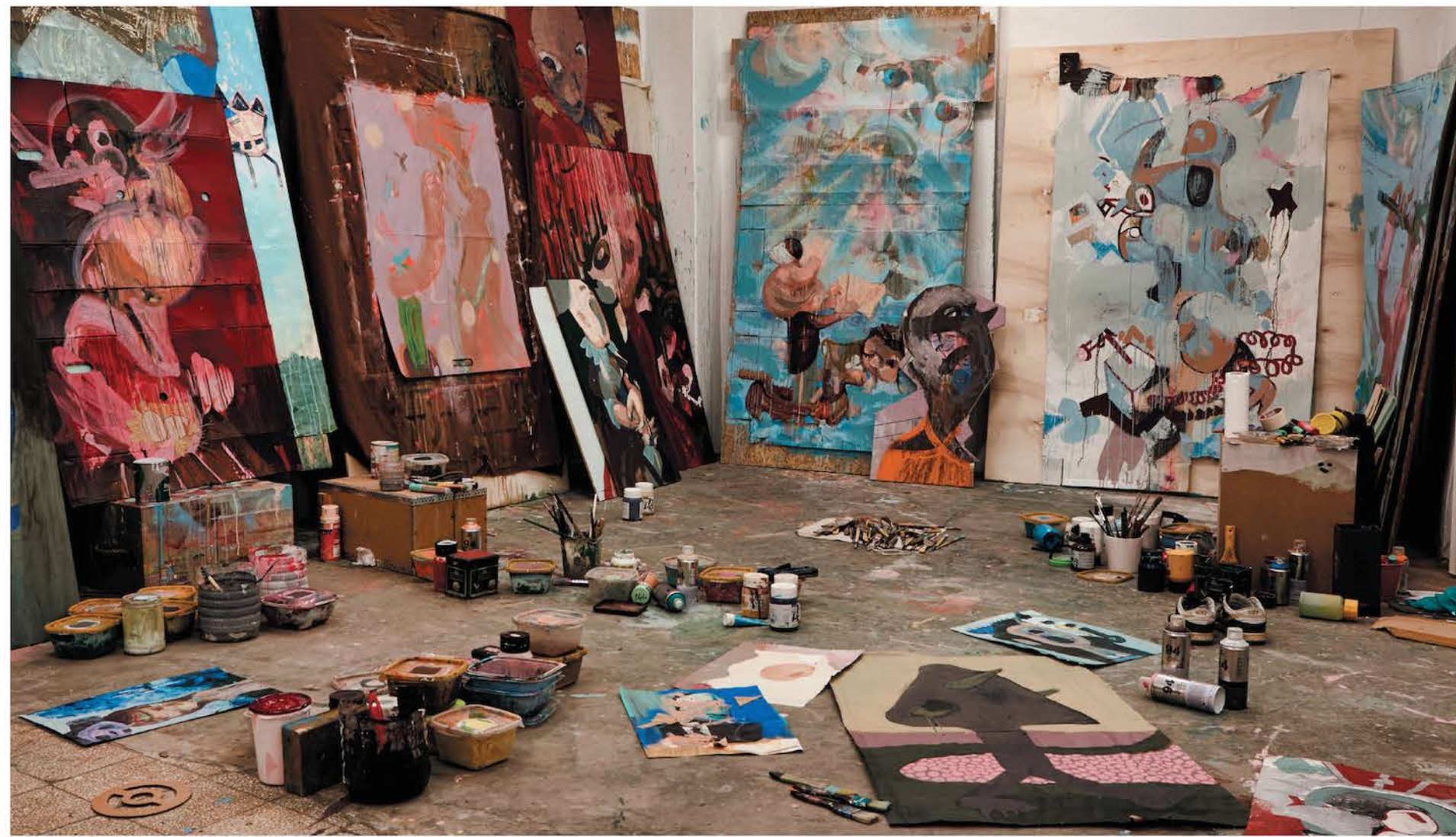
O dönem atölyem Nişantaşı'ndaydı, çevremde sürekli evini yenileyen, eski eşyasını sokağa bırakan, yeni aldıkları mobilyalarının kutularını kapısının önüne koyan komşularla doluydu. Ben de onları toplamaya başladım, resim yapmak için alternatif yüzeyler bulmak, var olan formatların dışına çıkmak, kendime uygun garip yüzeyler oluşturmak bana büyük heyecan veriyor, izleyicinin de dikkatini çekiyor.

Biraz da çalışma ortamınızdan bahseder misiniz?

Şimdiki atölyem Galata'da, biliyorsunuz aşırı turistik bir yer oldu Galata. Etraf "Galata kulesiyle selfie çeken" turistlerle dolu :) Neyse onları atlatıp bir kaç sokak arkaya geçtiğinizde, daha sakin yan sanayi, yarı konut olan bi sokaktayım. 1.5 senedir Galatada'yım. Atölyeme komşu çok sevdiğim bir coffee shop var. Sabah ilk iş kahveni aldıktan sonra atölyede güne başlıyorum. Öncelikle mutlaka müziğimi açıyorum...

Eksi sözlükte çok iyi breakdance yaptığınız yazılıyor. Doğru mu bu?

Evet bir partide çok iyi breakdancer taklidi yapmıştım :)

60

ARTKOLIK SAYI 7 son.indd 60-61